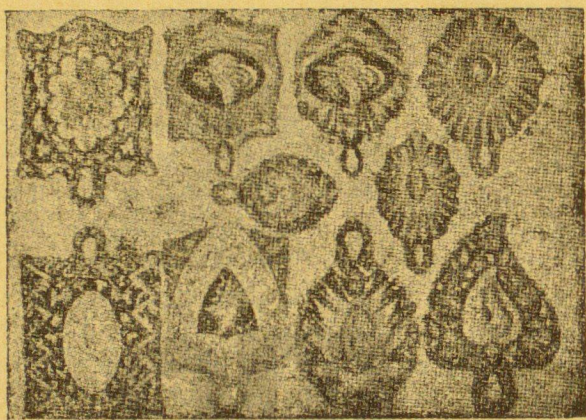

че тѣ и днесъ, съ малки промѣни и приспособления, биха послужили съ успѣхъ за дамски медальони. Освенъ чилинчето, което Добри Желѣзковъ е носилъ всѣкидневно на феса си, на Великденъ, Коледа и турскитѣ официални празници той е носилъ на гърдитѣ си окаченъ подарения отъ султана златенъ звездообразенъ медалионъ (орденъ).

Работнишки значки (чилинчета).

Добри Желѣзковъ вънкашно е билъ личенъ човѣкъ. Голѣма внушителна личностъ, русъ, съ сини свѣтли очи, побѣлѣли коси, хубави пълни мустаци. Чело лъскаво, като огледало — високо и широко, съ закръглена брада. Синъ му Иванчо, умрѣлъ неотдавна, много е приличалъ на него, само че бащата е билъ малко по-пъленъ.

Фабричнитѣ работници сж се дѣлѣли по военно на четире групи (тайфи), имали сж десетници (онбашии), стотници (юзбашии) и пр. Населението е гледало на тѣхъ като на „царски хора“, затова никой не е посмѣйвалъ да ги докачи или дразни. Самъ Добри е ходилъ по европейски: френски дрехи — панталони, ботуши, синьо сетре и жилетка, бѣла яка и връзка, а на феса му отдѣсно е висѣло окачено златно чилинче съ коронка и сплетени подъ нея ножици и станове — емблемитѣ на занаятието му. Презъ време на рамазана и байрама, когато е трѣбвало да прави посещение на мѣстния аянинъ или кадия, или когато е ходилъ въ Цариградъ и правилъ официалнитѣ си визити при турскитѣ първенци, той се обличалъ въ оби-